

spørgsmål, om fordelene ved en obligatorisk ordning vil stå i rimeligt forhold til omkostningerne. Jeg spørger mig selv, om vi ikke her befinder os på et område, ikke mindst for så vidt angår kommunerne, hvor meget kan tale for at overlade det til en lokalpolitisk afgørelse, hvordan man vil indrette sig. Jeg vil i den forbindelse gerne minde om, at offentlighedsloven er en minimumslov, der derfor ikke er til hinder for videregående offentlighedsordninger, så længe man holder sig inden for rammerne af tavshedspligten.

Vedrørende spørgsmålet om en lovbestemt journaliseringspligt skal jeg også henvise til det, jeg tidligere har anført. Det er jo således, at der allerede i dag efter principperne om god forvaltningsskik gælder en pligt for forvaltningen til at foretage journalisering. Det har Ombudsmanden fastslået flere gange. På den baggrund er der efter min opfattelse ikke noget tvingende behov for at lovfæste denne pligt.

Herved bemærker jeg, at hvis forslaget om en ny ombudsmandslov bliver vedtaget, vil Ombudsmanden også over for kommunerne kunne påtale forsømmelser i denne henseende.

Det sidste led i forslaget vedrører bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse kan begæringer om aktindsigt blandt andet afslås, hvis det er nødvendigt af hensyn til rigets udenrigspolitiske interesser. Det antages, at bestemmelsen blandt andet kan anvendes til at nægte aktindsigt i dokumenter, som efter EU's regler er fortrolige, for eksempel udkast til direktiver og forordninger.

Over for det står selvfølgelig ønsket om større åbenhed i EU. Men man skal gøre sig meget klart, hvad det vil betyde at ophæve denne bestemmelse for EU-dokumenternes vedkommende.

Det ville betyde, at danske myndigheder i almindelighed ville være forpligtet efter dansk ret til at udlevere dokumenter, som de efter EU-retten er forpligtet til at hemmeligholde. En sådan bestemmelse ville altså indebære, at danske myndigheder, når det drejer sig om dokumenter, der efter EU-retten er fortrolige, ville begå retsbrud, uanset hvad de gjorde. Udleveres dokumenterne, er det et brud på EU-retten, tilbageholdes de, er det et brud på offentlighedsloven. Det kan ikke være meningen.

Også på andre punkter er der afgørende betænkeligheder forbundet med denne del af SF's forslag.

For eksempel er det klart, at der er behov for at kunne beskytte brevvekslingen mellem danske myndigheder om den danske forhandlingsposition i forhold til forslag til EU-retsakter. Her er det altså også nødvendigt at have bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 2. De andre bestemmelser i offentlighedsloven, der er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, ville nemlig langtfra yde tilstrækkelig beskyttelse.

Når dette er sagt, skal jeg imidlertid igen understrege, at regeringen som bekendt arbejder for større åbenhed i EU. Det skal og vil regeringen fortsætte med at gøre. Der er da også sket fremskridt på området. Men det rigtige er efter regeringens opfattelse dels at være så åbne, som vi kan være, inden for de rammer, som EU-retten sætter, dels at arbejde for at disse rammer udvides. Det rigtige er derimod ikke at fastsætte regler, der tvinger den danske forvaltning til at begå brud på EU-retten.

Som det fremgår, er nogle af de spørgsmål, SF's forslag omhandler, allerede løst eller ved at blive løst i anden sammenhæng. På andre punkter er SF's forslag behæftet med alvorlige ulemper og betænkeligheder.

Sammenfattende kan regeringen derfor ikke anbefale, at SF's lovforslag gennemføres.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt forsøge her til trods for den sparsomme taletid, der er til rådighed, kort at komme ind på de fire hovedpunkter, som SF's forslag primært drejer sig om.

Men inden da vil jeg godt slå fast, at Socialdemokratiet nu, som vi også tidligere klart har tilkendegivet, er optaget af, hvordan vi bedst muligt kan sikre den størst mulige åbenhed generelt i forhold til den offentlige forvaltning.

Men – og det synes jeg så også skal pointeres – det er samtidig også væsentligt for os, at vi påser, at den enkelte borgers integritet ikke trædes under fode forstået på den måde, at det stadig væk må være muligt som borger at kunne henvende sig også om meget personlige, ømtålelige sager og få lov til at kunne bevare privatlivets fred.

Det første, jeg vil tage fat i, er forslaget om udvidelse af loven til også at omfatte selskaber med videre, i hvilke offentlige myndigheder har en afgørende indflydelse.

Her betragter jeg det som værende afgørende væsentligt, at vi i første omgang får lavet en sondring mellem, hvad det er for typer selskaber, vi taler om. Når vi taler generelt om stats-